

Илија — број десет

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856.

Милеритски покрет био је представљен у седмом поглављу Исаије пророчанством од шездесет и пет година, које је отпочело 742. године пре Христа. Тих шездесет и пет година које су се одиграле у историји Исаије представљају шездесет и пет година од 1798. до 1863. године. Алфа и Омега ће увек приказивати крај заједно с почетком. Пророчанство од шездесет и пет година означава проклетство од седам времена над северним и јужним царством Израила. Првих седам времена над северним царством отпочело је 723. године пре Христа, деветнаест година након што је Исаија изнео предсказање цару Ахазу. Последњих седам времена над јужним царством отпочело је на крају тих шездесет и пет година, 677. године пре Христа.

Прво проклетство од седам времена против Јефрема окончало се 1798. године, што је било време свршетка када је откривено виђење о реци Улај из осме и девете главе Данила. То је пророчки означило и долазак поруке првог анђела и пророчки почетак милеритског покрета. Последње проклетство од седам времена против Јуде окончало се 1844. године, што је означило долазак поруке трећег анђела. Деветнаест година касније, 1863. године, шездесет и пет година представљених на почетку тог предсказања означиле су крај милеритског покрета и почетак лаодикијске Адвентистичке цркве седмог дана. Седам година пре 1863, 1856. године, Џејмс Вајт је почео да уочава да је милеритски покрет престао да буде црква Филадельфија и постао црква Лаодикија. Његов унук, пишући биографију Елен Вајт, пише о историји 1856. године и о лаодикијској поруци.

„Лаодикијска порука“

„Адвентисти који су држали суботу заузели су став да поруке упућене седам цркава у Откривењу 2 и 3 представљају искуство хришћанске цркве кроз векове. Њихов закључак био је да се порука Лаодикијској цркви односи на оне које су сада називали номиналним адвентистима, на оне који нису прихватили седми дан суботе. У кратком уводнику у Review-у од 9. октобра, Џејмс Вајт покренуо је нека питања која подстичу на размишљање, уводећи их изјавом:“

„Питање поново почиње да се изнова поставља: ‘Стражару, шта је с ноћи?’ За сада има места само за неколико питања, постављених да скрену пажњу на тему на коју се односе. Уздамо се да ће потпун одговор ускоро бити дат. —Review and Herald, 9. октобар 1856.

„Од једанаест питања која је поставио, шесто је било оно које се усредредило на Лаодикејце.“

„6. Зар стање Лаодикејаца (млаки, и ни хладни ни врели) не приказује прикладно стање тела оних који исповедају поруку трећег анђела? — Исто.

„Последње питање открива суштину ствари:

„11. Ако је ово наше стање као народа, имамо ли икаквог стварног основа да се надамо Божјој наклоности, осим ако не послушамо „савет“ Истинитог Сведока? Саветујем ти да од мене купиш злато окушано у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се оденеш, и да се не покаже срамота твоје нагоде; и помажи очи своје очном машћу, да видиш. Ја које љубим, оне карам и поправљам: зато ревнуј и покај се. Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује мој глас и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са мном. Ономе који победи даћу да седи са мном на мом престолу, као и ја што победих и седох са Оцем својим на престолу његовом. Откривење 3:18–21.—Ibid.

„Јасно је да је истина о томе тек почињала да свиће у уму Џејмса Вајта. Следећи број часописа Review донео је приказ седам цркава у седам ступаца, под тим насловом. У својим уводним напоменама изјавио је:“

„Морамо се сложити с неким савременим тумачима да ових седам цркава треба разумети као представнике седам стања хришћанске цркве, у седам временских раздобља, која обухватају целокупно раздобље хришћанске ере.—Ibid., 16. октобар 1856.“

„Затим се прихватио пророштва, разматрајући сваку цркву посебно. Дошавши до седме, Лаодикијске, изјавио је:“

„Колико је понизно за нас као народ овај жалосни опис ове цркве. И није ли овај страшни опис најсавршенија слика нашег садашњег стања? Јесте; и неће бити ни од какве користи покушавати да се избегне сила овог продорног сведочанства упућеног Лаодикијској цркви. Нека нам Господ помогне да га примимо и да имамо користи од њега.—Ibid.“

„Пошто је посветио две колумне лаодикијској цркви, његове завршне речи упутиле су снажан позив:“

„Драга браћо, морамо надвладати свет, тело и ђавола, иначе нећемо имати удела у царству Божјем.... Прихватите се овога дела одмах и у вери полажите право на милостива обећања упућена покајаним Лаодикијцима. Устаните у име Господње, и нека ваша светлост светли на славу Његовог благословеног имена.—Ibid.

„Одјек са терена био је наелектрисавајући. Г. В. Холт је 20. октобра из Охаја написао:“

„Да, верујем да смо ми који смо у трећој поруци, са заповестима Божјим и вером Исусовом, црква којој је овај језик упућен; и не можемо сувише рано затражити прекаљено злато и беле хаљине, и очњу маст, да бисмо могли видети.“ — Ibid., 6. новембар 1856.

„Са североистока се о тој теми зачуо нов глас, глас Стивена Н. Хаскела, из Принстона, у Масачусетсу. Као адвентиста првог дана почео је да проповеда у двадесетој години; а

сада, три године касније, био је у поруци трећег анђела. Као темељан проучавалац Библије, пошто је видео Вајтов кратки уводни уреднички чланак којим се покреће питање седам цркава, одлучио је да за Review напише опсежнији прилог:“

„Предмет на који се указује већ ми је неколико протеклих месеци био од дубоког интересовања.... Већ неко време навођен сам да верујем да порука Лаодикијцима припада нама; тј. онима који верују у поруку трећег анђела, из многих разлога које сматрам ваљаним. Навешћу два.—Ibid.“

„То он чини, посвећујући два ступца својим закључцима. Завршавајући, изјавио је:“

„Teorija poruke trećeg anđela nikada, ne nikada, neće nas spasti bez svadbenog ruha, koje je pravednost svetih. Moramo usavršavati svetost u strahu Gospodnjem. —Ibid.“

„Док је Џејмс Вајт настављао своје уводнике о поруци лаодикијској цркви, појмови које су сада адвентисти који држе суботу читали у Review-у били су запањујући, али су се, после промишљеног, молитвеног разматрања, показали као применљиви. Писма упућена уреднику показивала су прилично опште слагање и указивала да је препород у току. Да та потресна порука није била изданак узбуђења, посведочено је првим чланком у Сведочанству бр. 3, објављеном у априлу 1857, под насловом Буди реван и покај се. Он започиње речима: „Господ ми је у виђењу показао неке ствари у вези са црквом у њеном садашњем млаком стању, које ћу вам изложити.“ —1Т, стр. 141. У овоме је Елен Вајт изнела оно што јој је било показано о Сатаниним нападима на цркву посредством земаљског благостања и иметка.“ Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volume 1, 342–344.

Милеритски покрет је пророчки започео као Филаделфијска црква, а 1856. године постао је Лаодикијска црква. Седам година касније тај покрет се окончао, а Црква адвентиста седмог дана започела је као Лаодикијска црква и тако ће и остати, све док не буде избљувана из уста Господњих. Покрет сто четрдесет и четири хиљаде изашао је из окриља Лаодикијске цркве, као што је и Милеритски покрет изашао из окриља цркве у Сардису. Покрет сто четрдесет и четири хиљаде паралелан је Милеритском покрету утолико што се први покрет променио из Филаделфије у Лаодикију, а последњи покрет мења се из Лаодикије у Филаделфију. Тачка прелаза из Филаделфије у Лаодикију у милеритској историји посебно је означена као 1856. година, стога и тачка прелаза мора бити означена у последњем покрету, јер се Бог никада не мења. Тачка прелаза поистовећује се у Откривењу једанаест са два пророка који бивају убијени на улицама.

И када сврше своје сведочанство, звер што излази из бездана заратиће на њих, и надвладаће их, и побиће их. И тела њихова мртва лежаће на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где и Господ наш би распет. Откривење 11:7, 8.

Последњи покрет ће умрети, затим стати, а потом бити васкрснут као застава. Чинећи то, ускладиће се с републиканским рогом. Републикански рог прави лик звери, а звер којој прави лик разматра се у Откривењу седамнаест, и та звер је поистовећена с петом главом која је задобила смртоносну рану, и која ће бити васкрснута као осма глава. Биће васкрснута

као осма, која беше од седам.

И звер која беше, а није, и сама је осми, и од седморице је, и одлази у пропаст.
Откривење 17:11.

Републикански рог образовао би лик те звери, и стога би био убијен, а затим васкрснут. Када би био васкрснут, био би осма глава која је од седам претходних глава. Протестантски рог јаше на истој земаљској звери као и Републикански рог и морао би поседовати исту пророчку динамику. Прелазак из Филадельфије у Лаодикију у милеритском покрету предображава прелазак из Лаодикије у Филадельфију у последњем покрету.

Када је последњи покрет задобио смртоносну рану 18. јула 2020, умро је као Лаодикеја. Када је, као што је представљено у Једанаестом поглављу Откривења, прешао у Филадельфију, представљао би осму цркву, то јест ону која је од седам. Смрт у 2020. години била је упоредна са републиканским рогом, јер је од времена краја 1989. било шест председника. Шести председник задобио је смртоносну рану, која ће бити исцељена 2024. Та глава ће потом бити осма глава Сједињених Држава од времена краја 1989, и биће од седам. Оба рога била су шести који постаје осми. Ова истина је велики део поруке Откривења Исуса Христа која је одпечаћена непосредно пре завршетка времена благодати.

Из тог разлога, важно је да будемо јасни у погледу милеритске историје која представља образац наше садашње историје. Сестра Вајт је 1856. године потврдила примену коју је Џејмс Вајт начинио на Лаодикију у односу на покрет, тако да то није примена изведена људском логиком. Седам година пре него што је Црква адвентиста седмог дана била правно повезана са републиканским рогом, она је надахнућем била означена као лаодикијска црква. То значи да у историји Цркве адвентиста седмог дана никада није постојао ниједан дан у коме је она била ишта друго осим нага, сиромашна, слепа, бедна и јадна. Ова пророчка стварност пружа контекст и оправдање за препознавање четири растуће гадости из осме главе Језекиљеве као четири генерације адвентизма.

Када се милеритској историји приступа из структуре шездесет и пет година из седме главе Исаије, треба признати да је пророчанство о седам времена пророчки свод који обухвата целокупну историју милеритског покрета. Године 1856, порука Лаодикијској цркви постала је садашња истина за милеритски адвентизам. Онај који износи поруку Лаодикије није био ни Џејмс ни Елен Вајт, него Верни и Истинити Сведок.

И анђелу цркве Лаодикијаца напиши: Ово говори Амин, верни и истинити сведок, почетак створења Божјега: Знам твоја дела, да ниси ни хладан ни врео; о, да си хладан или врео! Тако, пошто си млак, и ниси ни хладан ни врео, избљуваћу те из уста својих. Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромах, и слеп, и наг: саветујем ти да купиш од мене злато опробано у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се оденеш, и да се не покаже срамота нагоде твоје; и помажи очи своје машћу за очи, да видиш. Ја које љубим, оне карам и поправљам; зато ревнуј и покај се. Ево, стојим на вратима и куцам: ако ко чује глас мој и отвори врата, ући ћу к њему, и вечераћу с њим, и он са мном. Ономе који

победи даћу да седи са мном на престолу моме, као што и ја победих и седох с Оцем својим на престолу његову. Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама. Откривење 3:14–22.

Истинити Сведок указује да ће, ако ко „чује“ Његов глас, Он ући к њему и „вечерати с њим“. Ако би Лаодикија отворила врата, Христос би ушао и вечерао с њима. Ако је Христу допуштено да уђе, Он доноси поруку, јер симболика јела представља примање поруке. Та порука се може уопштено означити једноставно као лаодикијска порука, али то је површно разматрање онога што представља порука коју Он нуди. Године 1856, Хајрам Едсон изложио је низ од осам чланака који су садржали пророчке податке што проширују разумевање самог првог „временског пророчанства“ које су анђели Божји навели Вилијама Милера да препозна и објави. У тих осам чланака, Едсон исправно препознаје шездесет и пет година из Исаије седам.

Почетак Милеровог дела било је откриће о седам времена, а седам година пре него што је покрет назван по његовој служби требало да се оконча, Милеритском адвентизму било је понуђено дубље откривење управо тог пророчанства. Понуђено им је исте године када су надахнућем били означени као Лаодикејци. Пророчки, две хиљаде пет стотина и двадесет дана касније, 1863. године, Милерово прво откриће пророчног времена било је одбачено. Лаодикејска порука за адвентни покрет стигла је 1856. године, и Господ је осам пута покуцао на врата, са осам чланака, да види може ли наћи улаз. На крају покрета, Верни Сведок је желео да вечера са Својим народом, хранећи се управо првом поруком о времену са самог почетка покрета. Његов народ је одбио да једе, и седам година, или две хиљаде пет стотина и двадесет пророчких дана, касније, Његов народ је затворио врата која су била отворена кључем Давидовим, положеним у руку Вилијама Милера. Вратили су се старом самарићанском пророку који их је нахранио лажју, запечативши њихову судбину да умру између магарца и лава.

Године 1856, протестантски рог налазио се у кризи долине виђења, јер где нема виђења, народ пропада. Године 1856, и републикански рог такође се налазио у кризи.

1856. година означила је наставак насилног сукоба познатог као Крвави Канзас, погранични рат између Канзаса и Мисурија. Борба се водила око тога да ли ће Канзас ући у Унију као слободна држава или као робовласничка држава. Сукоб је обухватао насилне окршаје између досељеника који су били за ропство и оних који су му се противили.

Дана 22. маја 1856. године, насилан инцидент догодио се и у дворани Сената Сједињених Америчких Држава, када је конгресмен Престон Брукс, заговорник ропства из Јужне Каролине, брутално напао сенатора Чарлса Самнера из Масачусетса својим штапом. Самнер је одржао говор против ропства под насловом Злочин против Канзаса, што је дубоко увредило Брукса. Инцидент са премлаћивањем штапом истакао је растуће напетости између Севера и Југа поводом питања ропства.

Године 1856. основана је Републиканска странка као одговор на политичка превирања изазвана Законом Канзас–Небраска, усвојеним 1854. године, који је довео до растућег

противљења ширењу ропства на нове територије. Прва национална конвенција странке одржана је у Филаделфији, а Џон С. Фремонт изабран је за њеног првог председничког кандидата на изборима 1856. године.

Закон о Канзасу и Небраски организовао је територије Канзаса и Небраске и омогућио насељеницима на тим територијама да одлуче да ли ће допустити ропство унутар својих граница. Овај концепт, познат као „народни суверенитет“, у суштини је ставио ван снаге Компромис из Мисурија из 1820. године, који је забрањивао ропство северно од паралеле 36°30' на територији Луизијане. Тај закон је имао дубок утицај на питање ропства на територијама. Поново је распламсао секционе напетости, јер је отворио могућност да се ропство прошири на области које су се раније сматрале слободним тлом, као што је Канзас. Усвајање Закона о Канзасу и Небраски довело је до навале присталица и противника ропства на Територију Канзаса, при чему се свака страна надала да ће утицати на исход гласања у оквиру народног суверенитета. Ово надметање за контролу над територијом довело је до насилних сукоба и раздобља безакоња познатог као Крвави Канзас 1856. године.

Председнички избори 1856. године били су значајан политички догађај. На њима се водила тространа изборна утакмица између демократа Џејмса Бјукенена, републиканца Џона К. Фримонта и бившег председника Миларда Филмора из Америчке странке. Џејмс Бјукенен је победио на изборима и постао 15. председник Сједињених Америчких Држава.

Председниковање Џејмса Бјукенена првенствено је познато по томе што није делотворно одговорило на растуће напетости и поделе између Севера и Југа, што је на крају кулминирало избијањем Америчког грађанског рата убрзо након што је напустио дужност. Његово председниковање се често сматра једним од најнеуспешнијих у америчкој историји, услед ових значајних неуспеха у вођству и управљању кризом.

Озлоглашена одлука у предмету Дред Скот из 1857. године прогласила је да робови, било да су у ропству или слободни, нису грађани и да не могу тужити пред савезним судовима. Она је такође прогласила да Конгрес не може спречити ропство на територијама Сједињених Држава. Демократа Бјукенен јавно је подржао одлуку Дред Скот, наклоњену ропству.

Не само да је проропски став демократа Бјукенена омогућио да напетости ескалирају у Грађански рат, него је и његова неспособност да управља економијом земље довела до Панике из 1857. године, која је представљала један од најтежих економских падова у америчкој историји пре Велике депресије. Паника из 1857. године довела је до тешке економске депресије која је трајала неколико година. Предузећа и банке су се затварале, незапосленост је расла, а берза је опадала.

Током Бјукененовог председништва јужне државе започеле су свој процес отцепљења од Уније, и отцепиле су се као одговор на избор републиканца Абрахама Линколна 1860. године. Бјукенен је заузео пасиван приступ кризи отцепљења, тврдећи да савезна влада нема овлашћење да силом спречи отцепљење. Тај недостатак одлучног деловања омогућио је покрету за отцепљење да добије на замаху. Његов недостатак снажног вођства и његова

неспремност да предузме одлучне мере ради решавања кризе отцепљења допринели су схватању на Југу да он може напустити Унију без суочавања са војним отпором.

Године 1860. изабран је Абрахам Линколн, први републикански председник. Дана 1. јануара 1863. године, председник Линколн је потписао и издао коначну Прокламацију о еманципацији, којом је проглашено да сви поробљени људи на територији под контролом Конфедерације треба да буду ослобођени. Ова извршна наредба имала је значајан утицај на Грађански рат, јер је претворила сукоб у борбу не само за очување Уније, него и за окончање ропства. Прокламација о еманципацији није одмах ослободила све поробљене људе. Она се односила посебно на територију под контролом Конфедерације, где је Унија имала ограничену власт. Како су снаге Уније напредовале и преузимале контролу над територијом Конфедерације, прокламација је спровођена, а поробљени људи у тим областима били су ослобађани. Прокламација о еманципацији била је пресудан корак ка коначном укидању ропства у Сједињеним Америчким Државама и утрла је пут за усвајање Тринаестог амандмана на Устав Сједињених Америчких Држава, који је усвојен и ратификован 6. децембра 1865. године.

Републикански рог, почев од 1850-их па надаље, налазио се у кризи поводом питања ропства. Две главне поделе у земљи биле су представљене двома главним струјама политичке мисли. Процес раздвајања започео је 1856. године, када су се групе против ропства и за ропство преселиле на територију Канзаса у настојању да одрже своја гледишта о ропству, управо у време када се Филаделфија одвајала од Лаодикије. Демократе су биле за ропство, а Републиканци против ропства.

Године 1856, „Крвави Канзас“ представљао је микрокосмос предстојећег рата. Те године је један демократа наклоњен ропству био изабран за поглавара републиканског рога, а његово неуспешно вођство постало је симбол неуспешног председништва, све до ових недавних последњих дана. Он је претходио првом републиканском председнику који је био приморан да рашчисти неред који је за собом оставило Бјукенаново председништво.

До 1863. године, републикански рог издао је најзначајнију извршну наредбу у историји звери земље из тринаесте главе Откривења. Та извршна наредба односила се на ропство. Један одломак прогласа гласи: „Да ће првог дана јануара, године Господње хиљаду осам стотина шездесет и треће, сва лица држана као робови унутар било које државе или означеног дела државе, чији ће народ тада бити у побуни против Сједињених Држава, тада, од тог тренутка па надаље, и заувек бити слободна; и да ће Извршна власт Сједињених Држава, укључујући њену војну и поморску власт, признати и одржавати слободу таквих лица, и неће учинити ниједан чин нити чине да потисне таква лица, или било које од њих, у било каквим настојањима која би могла предузети ради своје стварне слободе.“ Иако је решење проблема ропства у том тренутку историјски било непотпуно, суштина Устава препознаје се у Линколновим речима: „сва лица држана као робови унутар било које државе ... тада, од тог тренутка па надаље, и заувек бити слободна.“

Линколн се враћао темељном начелу израженом у Уставу, које утврђује да су „сви људи створени једнаки“. Линколн се враћао темељним истинама у исто време када је протестантски рог одбацивао своје темељно пророчанство, а то је пророчанство о ропству. Стога, управо у време када је републикански рог доносио своју најзначајнију „извршну наредбу“ у историји у вези с ропством, протестантски рог је донео најзначајнију извршну наредбу у својој пророчкој историји у вези с пророчанством о ропству, представљеним Мојсијевом заклетвом и проклетством. Републикански рог је изабрао да се врати темељима; протестантски рог је изабрао да одбаци свој темељ и да се врати онима којима му је било наложено да им се никада не врати.

Године 1863. републикански рог био је подељен на два табора, као што је и царство древног Израиља било подељено у време Јероваама и Ровоама. Године 1863. протестантски рог постао је законски везан за републикански рог, као што је представљено Јероваамовим двама жртвеницима у Ветиљу и Дану. Та два рога крећу се кроз историју упоредо један с другим, а историја 1863. године нарочито представља историју последњих дана.

Милеритска историја се понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде, уз неколико пророчких ограда. Једна од тих ограда јесте да су циљна публика у милеритској историји најпре били они изван покрета, а потом сам покрет. У покрету сто четрдесет и четири хиљаде, два гласа из Откривења осамнаест указују на две циљне публике, али су те циљне публике обрнуте у односу на милеритску историју. Прва циљна публика јесте Божји народ, а други глас је упућен Божјем другом стаду, које је још увек у Вавилону.

Још једна пророчка напомена јесте да, иако обе историје прелазе из једне цркве у другу, милерити су прешли из Филаделфије у Лаодикију, а моћни покрет трећег анђела прелази из Лаодикије у Филаделфију. То показује да су милерити прешли из шесте у седму цркву, а сто четрдесет и четири хиљаде прелазе из седме цркве у осму цркву, која је од седам.

Републикански рог започео је своје кретање од ропству наклоњене нације ка нацији противној ропству у историји која окружује 1863. годину. Криза те историје успоставила је две политичке странке које су исти противници у овим „последњим данима“. Као што је први републикански председник из те историје био убијен само неколико дана након окончања рата, тако је и последњи републикански председник симболично убијен и остављен на улици као мртав док се свет радовао. Био је убијен не само неколико дана након завршетка Грађанског рата, него непосредно пре него што отпочне последњи грађански рат.

Првом републиканском председнику претходио је најнеефикаснији председник у америчкој историји, а и последњем републиканском председнику претходиће исти такав. Неефикасност демократског председника који је претходио првом републиканском председнику убрзала је кризу која се развила у грађански рат, а иста таква неефикасност сада се поново показује. Демократски председник који претходи последњем републиканском председнику управљао је привредом на такав начин да је то произвело највећи економски слом у америчкој историји до тог времена. Два рога теку упоредо све до закона о недељи. Године 1863. отпочело је прво поколење оба рога, и код оба рога четврто и

последње поколење биће окренуто ка истоку и клањаће се сунцу.

Илијина порука увек је праћена Божјим судовима који потврђују поруку опомене. Друштво овога света сада живи као људи пре потопа. Једу, пију и очекују да глобалистички технолошки гиганти реше сваки проблем који би могао настати. Божја Реч показује да се свет сада налази на самом рубу страховите кризе.

„‘Шта је с ноћи?’ Да ли разазнајем значај ових порука? Да ли разумем место које оне заузимају у завршном делу великог система исцељења? Јесам ли толико упознат са ‘поузданом пророчком речју’ да могу да видим у догађајима који се збивају око мене јасан доказ да је Цар који долази већ пред самим вратима? Да ли осећам одговорност која почива на мени, с обзиром на светлост коју је Бог дао? Да ли употребљавам сваки талант који ми је поверен као Његовом управитељу, у добро усмереном настојању да спасем оне који пропадају? Или сам млак и равнодушан, делимично помешан са злим светом, користећи средства и способности које ми је Бог дао углавном за сопствено угађање, бринући више за сопствену лакоћу и удобност него за напредак Његовог дела? Да ли својим владањем учвршћујем ‘уверење које све више узима маха у свету да адвентисти седмог дана дају неодређен звук трубе и да иду стазом људи овога света’?“

„Чујемо кораке Бога који се приближава да казни свет због њиховог безакоња. Крај времена нам је близу. Становници света везују се у снопове да би били спаљени. Хоћете ли и ви бити свезани са кукољем? Схватате ли да сваке године хиљаде и хиљаде и десет хиљада пута десет хиљада душа пропадају, умирући у својим гресима? Зла и Божји судови већ врше своје дело, а душе одлазе у пропаст јер светлост истине није била обасјала њихову стазу.“ General Conference Daily Bulletin, April 1, 1897.

Душом својом чезнуо сам за Тобом у ноћи; да, духом својим у мени тражићу Те рано; јер када су судови Твоји на земљи, становници света уче се правди. Исаија 26:9.